

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 47/2012-14

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 8. februára 2012 predbežne prerokoval sťažnosť Bc. M. D. a Ľ. D., obaja bytom B., vo veci namietaného porušenia ich základného práva podľa čl. 48 Ústavy Slovenskej republiky v konaní vedenom Okresným súdom Bratislava I pod sp. zn. 9 C 95/2007 a uznesením Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 15 Co 435/2010 z 24. mája 2011 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Bc. M. D. a Ľ. D. o d m i e t a ako oneskorene podanú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 16. januára 2012 doručená sťažnosť Bc. M. D. a Ľ. D., obaja bytom B. (ďalej len „sťažovatelia“), v ktorej namietali porušenie svojho základného práva podľa čl. 48 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) v konaní vedenom Okresným súdom Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 9 C 95/2007 a uznesením Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 15 Co 435/2010 z 24. mája 2011 (ďalej len „uznesenie krajského súdu“ alebo „napadnuté uznesenie“).

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovatelia podali 5. júna 2007 okresnému súdu žalobu proti odporcovi U., a. s., ktorou sa domáhali náhrady škody a zaplatenia nemajetkovej ujmy.

Okresný súd uznesením sp. zn. 9 C 95/2007 z 3. septembra 2010 (ďalej len „uznesenie z 3. septembra 2010“) podanie sťažovateľov odmietol v časti označenej v petite v bode 3, 4 a 5, pretože napriek jeho výzve sťažovatelia svoj návrh na začatie konania neopravili a nedoplnili, a pre uvedený nedostatok nebolo možné v konaní pokračovať.

Na základe odvolania podaného sťažovateľmi krajský súd napadnutým uznesením potvrdil uznesenie okresného súdu z 3. septembra 2010.

Sťažovatelia v sťažnosti uviedli, že 13. januára 2012 im v kancelárii okresného súdu odmietli vyznačiť právoplatnosť na uznesení okresného súdu z 3. septembra 2010 s odôvodnením, že „sa dátum právoplatnosti nenachádza v systéme“.

Podľa názoru sťažovateľov okresný súd vybavil ich návrh na začatie konania bez dokazovania, a teda porušil ich základné právo podľa čl. 48 ústavy. V tejto súvislosti sťažovatelia tiež poukázali na skutočnosť, že od podania návrhu na začatie konania nebol vo veci nariadený ani prvý termín pojednávania, a teda postup okresného súdu sa vyznačuje zbytočnými priet'ahmi.

Na základe uvedeného sťažovatelia navrhli, aby ústavný súd vydal nález, v ktorom vysloví „*Porušenie našich práv na súdnu a inú právnu ochranu. Pre porušenie tohto nášho garantovaného práva v zmysle čl. 48 ústavy SR navrhujeme aby ÚS SR zrušil uznesenie č. k.: 15Co/435/2010-21 zo dňa 24. 5. 2011 vydané KS BA v celom rozsahu a aby nariadil vytýčenie prvého termínu pojednávania pred OS BA I.*“.

V závere sťažnosti sťažovatelia urobili vyhlásenie o svojich nepriaznivých majetkových pomeroch a tiež udelili plnú moc na zastupovanie v konaní pred ústavným súdom právnomu zástupcovi, ktorý im bude ustanovený.

II.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde možno sťažnosť podať v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu (do základných práv alebo slobôd sťažovateľa). Táto lehota sa pri opatrení alebo inom zásahu počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť. Zákon o ústavnom súde neumožňuje zmeškanie tejto kogentnej lehoty odpustiť (napr. IV. ÚS 14/03). Podanie sťažnosti po uplynutí uvedenej lehoty je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako oneskorene podanej (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

Ústavný súd už judikoval, že v kontexte citovaného ustanovenia zákona o ústavnom súde porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa

čl. 48 ústavy je v zásade „iným zásahom“ pre počítanie lehoty na včasnosť podania sťažnosti. (I. ÚS 161/02, I. ÚS 6/03).

Ústavný súd pri svojej rozhodovacej činnosti opakovane vyslovil právny názor, že sťažnosť podľa čl. 127 ústavy nemožno považovať za časovo neobmedzený právny prostriedok ochrany základných práv alebo slobôd (I. ÚS 33/02, II. ÚS 29/02, III. ÚS 55/02, III. ÚS 108/02, IV. ÚS 158/04, I. ÚS 109/06).

Z obsahu sťažnosti sťažovateľov možno ustáliť, že namietajú porušenie základného práva na prerokovanie svojej veci bez zbytočných priťahov postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 9 C 95/2007, ako aj porušenie svojho bližšie nešpecifikovaného základného práva podľa čl. 48 ústavy uznesením krajského súdu, pričom na podporu svojich tvrdení o jeho porušení sťažovatelia v sťažnosti neuviedli žiadne konkrétne argumenty.

Lehota dvoch mesiacov na podanie sťažnosti ústavnému súdu podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde by mala podľa názoru ústavného súdu vyjadrovať dobu, ktorá je postačujúca na uplatnenie účinnej ústavnej ochrany sťažovateľom a zároveň rešpektuje aj princíp právnej istoty (III. ÚS 186/02)

V čase, keď sa sťažovatelia domáhali ochrany svojich základných práv a slobôd na ústavnom súde podľa čl. 127 ústavy, už uplynula lehota ustanovená pre tento typ konania pred ústavným súdom.

Predmetná sťažnosť z 13. januára 2012 bola ústavnému súdu doručená 16. januára 2012, teda v čase, keď vo veci už okresný súd ani krajský súd nekonali a nemohlo dochádzať k namietanému porušovaniu práv sťažovateľov. Uznesenie krajského súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie okresného súdu z 3. septembra 2010, nadobudlo právoplatnosť 6. júla 2011. Konanie vedené okresným súdom pod sp. zn. 9 C 95/2007 bolo skončené uznesením o zastavení konania z 12. júla 2011, ktoré nadobudlo právoplatnosť 21. októbra 2011 v spojení s uznesením krajského súdu sp. zn. 5 Co 379/2011.

Ústavný súd konštatuje, že sťažovatelia podali sťažnosť ústavnému súdu 16. januára 2012, teda zjavne po uplynutí dvojmesačnej lehoty ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde, a tým je daný dôvod na odmietnutie sťažnosti v celom rozsahu pre oneskorenosť. V tejto súvislosti ústavný súd vyhodnotil argumentáciu sťažovateľov o ich neznalosti dátumu právoplatnosti napadnutého uznesenia ako účelovú a právne irelevantnú, keďže v čase, keď osobne žiadali o vyznačenie jeho právoplatnosti na okresnom súde, t. j. 13. januára 2012, bolo konanie v ich veci už právoplatne skončené uznesením o zastavení konania a uvedená skutočnosť im musela byť známa.

Ústavný súd preto podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol sťažnosť sťažovateľov ako oneskorene podanú.

Nad rámec odôvodnenia ústavný súd uvádza, že v tomto prípade vychádzal z celého obsahu sťažnosti a ustálil predmet konania tak, ako je uvedený v záhlaví tohto rozhodnutia s tým, že sťažovateľov nevyzýval na odstránenie nedostatkov ich neperfektného podania, pretože vzhľadom na existenciu iného dôvodu odmietnutia ani doplnenie sťažnosti v uvedenom smere by nemohlo privodiť sťažovateľom priaznivejšie rozhodnutie v danej veci.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 8. februára 2012